

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Kamilem Tojnerem v právní věci

žalobkyně: **B. E. E.**, nar. ,
státní příslušnost: Kamerunská republika,
bytem v ČR: ,

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky**,
Odbor azylové a migrační politiky,
sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 8. 2022, č. j. OAM-196/ZA-ZA11-K03-2022,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

1. Žalobkyně se domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo rozhodnuto, že se žalobkyni mezinárodní ochrana podle § 12 – 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákona o azylu“), neuděluje.
2. Žalobkyně uvádí, že v případě návratu do vlasti jí hrozí bezprostřední nebezpečí na životě a zdraví. Žalovaný sice v rozhodnutí citoval informační materiály týkající se politické situace v Kamerunu a tamního dodržování lidských práv, avšak tyto materiály bývají obecné, dostatečně nereflektují situaci v zemi a určitá rizika v některých oblastech. Žalovaný v rozhodnutí uvedl, že není možné, aby měla žalobkyně v Kamerunu relevantní potíže související s konfliktem, tím méně, že by jí hrozilo mučení, nelidské či ponižující zacházení nebo trestání. Žalobkyně považuje tento závěr za zkratkovitý a nesouhlasí s ním. Dle názoru žalobkyně ji ohrožují již i násilná přepadení a loupežné krádeže v zemi. Toto není jediné nebezpečí, které v zemi hrozí. K tomu žalobkyně odkázala na informace žalovaného uvedené na jeho webových stránkách a týkající se aktuálního stavu v zemi (publikováno dne 11. 1. 2022, dle žalobkyně stále platné dne 27. 9. 2022). Dle této informace dochází v Kamerunu k teroristickým a ozbrojeným útokům, a to právě i v oblastech jako je Kumba, odkud žalobkyně pochází. Žalobkyně se také již začlenila do české společnosti, žije zde řádným způsobem a má přátele. Její vyhoštění do Kamerunu by bylo nelogické.
3. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Má za to, že vzal v úvahu skutečnosti, které žalobkyně uvedla a shromáždil k nim adekvátní a aktuální informace o situaci v Kamerunu, vycházel z dostatečně zjištěného stavu věci, přijaté řešení odpovídá konkrétním okolnostem případu a je patřičným způsobem odůvodněno. U žalobkyně nebyl nalezen důvod pro udělení azylu dle § 12 písm. a) zákona o azylu ani § 12 písm. b) zákona o azylu. K námitce ohledně nedostatečnosti použitých informačních materiálů žalovaný uvedl, že v těchto materiálech je uveden seznam zdrojů, z nichž je evidentní, že se jedná o zdroje objektivní, nezávislé a veřejně dostupné. K tvrzení žalobkyně, že v ČR žije přibližně 16 let, začlenila se do společnosti, nedopouští se protizákonné činnosti a má zde přátele, přičemž z tohoto důvodu je zcela nelogické, aby byla náhle vyhoštěna zpět do Kamerunu, žalovaný uvedl, že důvody, pro které je možné některou formu mezinárodní ochrany udělit, jsou zákonem přesně vymezené a vztahují se k zemi původu, přičemž rodinné či osobní vazby žadatele o mezinárodní ochranu v ČR mezi ně nepatří.
4. Z obsahu spisového materiálu, který byl soudu předložen žalovaným správním orgánem, vyplynuly následující, pro rozhodnutí ve věci samé, podstatné skutečnosti:
5. K žádosti žalobkyně sdělila, že necítí žádnou příslušnost k národnosti či etnické skupině, pochází zkrátka z Kamerunu. Je křesťanského vyznání, nikdy nebyla politicky aktivní. Je rozvedená a bezdětná. Posledním místem pobytu ve vlasti bylo město Kumba na jihozápadě země. Do ČR přijela v červnu 2006 na krátkodobé studentské vízum, následně jí bylo vízum prodlužováno z důvodu soužití s občanem ČR. O mezinárodní ochranu žádala v ČR již v roce 2006. Je zdravá, ale z celé situace je ve stresu. Důvodem pro podání žádosti bylo, že v ČR žije již 16 let, má zde zázemí, práci a partnera. Řádně zde žila a platila daně, přesto jí nebyl pobyt zde udělen. Nemá jinou možnost, jak v ČR legálně pobývat, než podat žádost o mezinárodní ochranu.
6. Při pohovoru uvedla, že ve vlasti žijí její rodiče a sourozenci, všichni žijí ve městě Kumba. Vzdělání žalobkyně financoval člověk, po kterém poté převzala jméno celá rodina. Připravovala se na kariéru zdravotní sestry, a poté tuto profesi ve vlasti vykonávala. Ve

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

vlasti žila pouze ve městě Kumba. S rodinou je v kontaktu. K dotazu, z jakého důvodu uvedla ke své první žádosti v roce 2006, že její rodiče zemřeli a že sourozence nemá, uvedla, že se nejspíše jedná o nějakou chybu, neumí si to vysvětlit. Dle žalobkyně s v Kumbě rodině žije dobře, nemohou se ale vrátit do rodné vesnice, která byla v důsledku bojů zničena asi před třemi či čtyřmi lety. O politiku se žalobkyně nezajímá, informace má pouze od příbuzných, v zemi nejsou dostatečné jistoty. K dotazu, z jakého důvodu chtěla žalobkyně v ČR ve 30 letech studovat medicínu, uvedla, že si zjistila, že zde na studium jsou nižší náklady než v jiných evropských městech, ale nebyla přijata. Po smrti jejího mecenáše se chtěla naučit česky a studovat, ale k tomu nedošlo. Pas vyřídila vlasti, vízum v Nigérii. Ve vlasti žádné problémy se státními orgány neměla, ale dříve byla v zemi jiná situace. Z vlasti odcestovala za účelem vzdělávání. Vrátila se tam dvakrát v roce 2017 na návštěvu rodiny. Poté tam již necestovala, neboť neměla peníze. V Berlíně si musela vyřídit nové doklady, cestovala po Evropě. K dotazu, na základě čeho žalobkyně v ČR pobývala po neudělení azylu v roce 2006, uvedla, že zde potkala jednoho taxikáře, kterého si později vzala, poté jí byl na základě toho prodlužován pobyt. Rozvedli se, když byl ve vězení. Poté si našla dalšího přítele, rozešli se a nyní má současného přítele. Pobyt byl řešen ještě za přítomnosti otce současného partnera, který ještě nebyl plnoletý, ale pobyt byl žalobkyni zamítnut. Důvod nezná. Právní zástupce jí sdělil, že může požádat o pobyt po pěti letech na území ČR, ale aby zde nebyla nelegálně, musí požádat o udělení mezinárodní ochrany. S partnerem spolu bydlí, občas je partner u matky. Když neměla žalobkyně práci, hradil veškeré náklady, nyní se na nákladech podílí. Je s ním v telefonickém kontaktu. Naposledy jej viděla asi před dvěma měsíci, než odjel do Brazílie. Po návratu byl v karanténě a neviděli se. Je nervózní z toho, že se žalobkyni nedaří získat pobytové oprávnění. Žalobkyně pracovala v cestovním ruchu, poté dělala odběry na testy onemocnění covid-19, následně onemocněla a odešla do pobytového střediska. V případě návratu se obává nejisté bezpečnostní situace v Kamerunu, o které ví od rodičů a krajanů. V ČR pracuje a chtěla by si po splnění podmínky pětiletého pobytu vyřídit oprávnění.

7. Městský soud v Praze přezkoumal dle § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „s. ř. s.“) napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení v mezích uplatněných žalobních bodů a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.
8. Soud vyšel v dané věci z následujících právních předpisů:
9. Podle § 12 zákona o azylu *azyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.*
10. Podle § 14 zákona o azylu *jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.*
11. Podle § 14a odst. 1 zákona o azylu *doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v*

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.

12. Podle § 14a odst. 2 zákona o azylu za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.
13. Podle § 2 odst. 4 zákona o azylu pronásledováním se rozumí závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání anebo jednání, která ve svém souběhu dosahují intenzity pronásledování, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování.
14. Podle § 2 odst. 6 zákona o azylu původcem pronásledování nebo vážné újmy se rozumí státní orgán, strana nebo organizace ovládající stát nebo podstatnou část území státu, jehož je cizinec státním občanem nebo v němž měla osoba bez státního občanství poslední trvalé bydliště. Původcem pronásledování nebo vážné újmy se rozumí i soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodní organizace, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmu.
15. Úvodem soud poznamenává, že žalovaný ve svém rozhodnutí shledal, že se sice jedná o již druhou žádost žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany v ČR, nicméně z důvodu, že od pravomocného skočení řízení o první žádosti uplynula již značná doba, bylo přistoupeno k meritornímu posouzení.
16. Stěžejní žalobní námitkou je, že se žalobkyně domnívá, že žalovaný nedostatečně posoudil současnou bezpečnostní situaci v její zemi původu, kdy podle ní vycházel z obecných nepřesných materiálů. Situace v zemi je ve skutečnosti mnohem horší, jak dokládají i informace na webových stránkách žalovaného, a to konkrétně i v místě posledního bydliště žalobkyně ve vlasti, kterým bylo město Kumba. Současně žalobkyně poukázala na dlouhodobost jejího pobytu v ČR a dále skutečnost, že zde pracovala a má partnera.
17. K námitce nedostatečného posouzení politické a bezpečnostní situace v Kamerunu soud předně považuje za vhodné uvést, že bezpečnost situace v zemi žalobkyně zásadněji zpochybnila až v podané žalobě, kdy v průběhu řízení akcentovala naopak opakovaně skutečnost, že důvodem její žádosti byla především snaha o legalizaci pobytu.
18. Žalobkyně výslovně jako důvod podání své žádosti o udělení mezinárodní ochrany označila legalizaci pobytu. Uvedla, že do ČR přijela v roce 2006 na krátkodobé studentské vízum a sdělila, že pobyt jí byl později prodlužován z důvodu sňatku s tehdejším partnerem, se kterým se však poté rozvedla. Pobyt se snažila řešit dále od roku 2011 skrze současného přítele, který byl v té době nezletilý, nicméně neúspěšně. Žalobkyně také výslovně sdělila, že jí právní zástupce poradil, že může požádat o pobyt po pěti letech na území ČR, ale aby zde nebyla nelegálně, musí podat žádost o udělení mezinárodní ochrany. Z uvedeného je zřejmé, že hlavním důvodem podání žádosti bylo zajištění pobytu v ČR.

19. K tomu soud proto poukazuje na závěry Nejvyššího správního soudu uvedené v rozsudku ze dne 24. 2. 2005, č. j. 7 Azs 187/2004, uveďl: *„Azylové řízení je prostředkem poskytnutí ochrany těm příslušníkům cizích států, kteří jsou na území státu původu vystaveni pronásledování ve smyslu tohoto zákona nebo kteří mají odůvodněný strach z takového pronásledování. Jak je patrné, zákonodárce nekonstruoval toto řízení jako prostředek k legalizaci pobytu na území České republiky či jako možnost získat zde pracovní povolení. Jestliže tedy stěžovatel žádá o legalizaci pobytu v České republice, bude se muset podrobit režimu jiného zákona, a to bez ohledu na "složitost mechanismů", které tento upravuje.“* V souladu s uvedeným rozsudkem soud poukazuje na smysl institutu udělení mezinárodní ochrany jakožto mimořádné formy pomoci lidem z oblastí, kde hrozí porušování jejich práv ve smyslu mezinárodních konvencí. Pokud má otec žalobkyně v úmyslu legalizovat její pobyt na území ČR, je na místě postupovat podle předpisů cizineckého práva, zejména podle zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR, nikoli podle zákona o azylu.
20. Co se týče námitky ohledně situace v Kamerunu a její nedostatečné posouzení ze strany žalovaného, soud uvádí dále následující.
21. Soud nezjistil pochybení žalovaného, pokud jde o podklady, ze kterých bylo při rozhodování vycházeno. Konkrétně žalovaný použil Informaci MZV ČR č. j. 109773/2022-LPTP ze dne 29. 4. 2022: Situace neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu po návratu do vlasti, Informaci OAMP: Anglofonní krize ze dne 26. 4. 2022, Zprávu belgického Centra pro dokumentaci a výzkum (CEDOCA) Úřadu gen. Komisaře pro uprchlíky a osoby bez st. příslušnosti (CGRA): Způsob, jakým státní úřady zacházejí s anglicky hovořícími občany vracejícími se do země ze dne 16. 5. 2022 a Informaci OAMP: Bezpečnostní a politická situace v zemi, stav červen 2022. Tyto podklady, ze kterých žalovaný vycházel při posouzení politické a bezpečnostní situace v Kamerunu ke dni svého rozhodnutí, považuje soud za dostatečné, úplné a komplexní, pokud jde o popis tamní situace ke dni rozhodnutí, podklady (z roku 2022) byly v dané době aktuální (rozhodnutí ze srpna 2022). Podklady odpovídají požadavkům § 23c písm. c) zákona o azylu. Nejvyšší správní soud ve vztahu ke shromážděným podkladům v rozsudku ze dne 4. 2. 2009, č. j. 1 Azs 105/2008 – 81 uveďl: *„[p]ři používání informací o zemích původu je nutné dodržovat následující pravidla. Informace o zemi původu musí být v maximální možné míře (1) relevantní, (2) důvěryhodné a vyvážené, (3) aktuální a ověřené z různých zdrojů, a (4) transparentní a dohledatelné. Těmto požadavkům podklady žalovaného vyhovují.*
22. Soud dále poukazuje v této souvislosti na to, že žalobkyni bylo řádně umožněno, aby se s podklady pro vydání rozhodnutí seznámila, přičemž jí byla dána rovněž příležitost se k nim vyjádřit či navrhnout připomínky nebo doplnění. Žalobkyně práva seznámit se s podklady využila, nicméně a do protokolu mj. uvedla, že neví, z jakého důvodu není dovoleno jí zde po 17 zůstat. Pracovat v obru zdravotní sestry jí bylo dovoleno pouze v době pandemie. Vyjádření žalobkyně k podkladům tak mělo podobu jejího obecného nesouhlasu s nastalým stavem a nutností vycestovat z ČR, s čímž žalobkyně nesouhlasí. Pokazovala také na to, že jí až na výjimky nebylo dovoleno v ČR pracovat v oboru. Žalobkyně však při daném úkonu nesdělila nic, co by se konkrétně vztahovala k žalovaným opatřeným podkladům, nevznesla žádné konkrétní námitky. Z ničeho nebylo možné rovněž ani vyčíst, že by žalobkyně považovala opatřené materiály za jakkoli nedostatečné, neúplné či neodpovídající situaci v zemi původu. Žalobkyně až v žalobě poukázala na informace, které má žalovaný uvedeny na svých internetových stránkách k dané zemi.

23. Co se týče samotného posouzení žádosti, zabýval se žalovaný nejprve tím, zda by bylo možné udělit žalobkyni mezinárodní ochranu z důvodu § 12 písm. a) zákona o azylu. K tomu uvedl, že nebyly zjištěny žádné skutečnosti, na základě kterých by bylo možné učinit závěr o tom, že by žalobkyně ve vlasti vykonávala jakoukoli politickou činnost. Žalobkyně takové aktivity výslovně vyloučila. Žalovaný rovněž nedospěl k závěru, že by bylo možné žalobkyni udělit azyl dle § 12 písm. b) zákona o azylu. O žádných problémech, pro které by jí mělo ve vlasti hrozit pronásledování z důvodů dle tohoto ustanovení zákona o azylu, nehovořila. Jako jediný důvod podání žádosti sama označila snahu nadále pobývat na území ČR přes ztrátu pobytového oprávnění. Takové řešení považuje za jediné možné, přičemž poukázala ještě na vztah s přítelem. Při návratu do vlasti se dále obává nestabilní situace v zemi. K tomu žalovaný uvedl, že v tomto ohledu považuje za relevantní, že žalobkyně na území Kamerunu žádné potíže neměla, vycestovala pouze z důvodu studia v zahraničí. Do vlasti se několikrát vrátila za svými příbuznými, aniž by zmínila jakékoli potíže. Snaha o legalizaci původu ani skutečnost, že má žalobkyně na území ČR partnerský vztah, nejsou dle žalovaného důvody, které by odpovídaly taxativně vypočteným důvodům, pro které je možné dle zákona o azylu udělení mezinárodní ochrany. V tomto ohledu soud pochybení žalovaného neshledal.
24. Žalovaný nenalezl ani důvod, pro který by bylo možné žalobkyni udělit doplňkovou ochranu, k tomu uvedl, že u žalobkyně neshledal skutečnosti, na základě kterých by měla žalobkyni hrozit v případě návratu vážná újma uložením nebo vykonáním trestu smrti, žalobkyně neuvedla, že by s ní mělo být v této spojitosti jakékoli trestní či soudní řízení vedeno. Žalovaný se zabýval tím, zda žalobkyni hrozí v případě návratu do vlasti nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání ve smyslu čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a Úmluvy proti mučení, jinému krutému, nelidskému či ponižujícímu zacházení nebo trestání. Dle žalovaného pouhá možnost špatného zacházení sama o sobě nemá za následek porušení předmětného článku. Je třeba, aby ponižení či pokoření, která provázejí příslušný trest, dosahovat mimořádné úrovně. Žalobkyně se v případě návratu obává „pouze“ nejisté bezpečnostní situace. Dle žalovaného je mu s ohledem na závěry uvedené mj. v Informaci OAMP, anglofonní krize, z dubna 2022, známo, že ve dvou anglofonních regionech probíhá několikaletý konflikt mezi kamerunskou vládou a organizovanými skupinami, které požadují zvýšení počtu anglicky hovořících osob ve státní správě, soudnictví či školství, dále mezi ozbrojenými separatistickými skupinami, které požadují osamostatnění regionu včetně vyhlášení nezávislé Ambazónie. Minimálně od roku 2017 probíhá jednání s kamerunskou vládou a z dostupných zpráv je podle žalovaného zjevné, že konflikt je lokalizován do dvou nejmenších anglofonních regionů s mírným přesahem do sousedních frankofonních, avšak především bez výraznějších dopadů do dalších regionů, natož do města Kumba, odkud žalobkyně pochází a kde stále bez zjevných obtíží žije její rodina. Žalovaný zmínil, že chápe obavy žalobkyně, nicméně dle jím opatřených materiálů je návrat občanů Kamerunu do vlasti bezpečný. K tomu odkázal na Informaci MZV ČR z dubna 2022. Návrat je bezpečný i pro anglicky hovořící osoby, jak dokládá zpráva Centra pro dokumentaci a výzkum CEDOCA z května 2022. Žalobkyně neuvedla, že byla do konfliktu jakkoli zapojena ona sama či její rodina. Ze země původu navíc odešla ještě před jeho vypuknutím. Dle žalovaného není logické, aby měla po návratu v souvislosti s konfliktem potíže, tím méně takové intenzity, že by byly důvodem pro udělení doplňkové ochrany. Dle žalovaného není u žalobkyně dán důvod pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a odst. 1 a 2 písm. b) zákona o azylu.

25. Žalovaný dále uvedl, že v Kamerunu neprobíhá žádný konflikt, který by bylo možné označit za mezinárodní nebo vnitřní ozbrojený. K tomu odkázal na zprávu OAMP pojednávající o bezpečnostní situaci v zemi z června 2022. K nepokojům dochází v anglofonních regionech. Dle žalovaného však žalobkyně sdělila, že nikdy nežila ani nepochází ze dvou zmíněných anglofonních regionů, ani tam nežije její rodina, která sice žalobkyni měla telefonicky informovat o obecných obavách bezpečnostního charakteru, ale není krizí nijak dotčena. Podle žalovaného se lze domnívat, že ani žalobkyně nebude mít po svém návratu do země žádné problémy, kdy její návrat může být realizován i do jakékoli jiné oblasti Kamerunu. Žalobkyně nebude v tomto ohledu čelit problémům na úrovni ohrožení života nebo lidské důstojnosti, jak dle žalovaného potvrzuje mj. Informace MZV z dubna 2022.
26. Dále žalovaný zmínil, že ohledně skutečnosti, že je žalobkyně anglicky mluvící občankou Kamerunu, respektive hovoří jazykem skupin z anglofonních regionů usilujících o získání samostatnosti na centrální kamerunské vládě, nehrozí s odkazem na zprávu CEDOCA dle žalovaného ani takovým osobám nebezpečí např. ve formě ohrožení života či důstojnosti, byť může být takovým osobám věnována na hranicích zvýšená pozornost. Žalobkyně však neuvedla, že by měla být jakkoli zapojena do činnosti povstalců, zemi opustila ještě před vznikem krize, nezmínila závažné problémy se státními orgány. Nebyly nalezeny důvody pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu.
27. Žalovaný se zabýval také tím, zda by vycestování žalobkyně mohlo být v rozporu s mezinárodními závazky ČR, kdy dospěl k negativnímu závěru. Poukázal na to, že žalobkyně uvedla, že má na území ČR přítele, se kterým částečně žije ve společné domácnosti, nicméně na její (jejich) péči není závislá žádná další osoba, nejedná se o manželský svazek. Žalobkyni nic nebrání realizovat její rodinný život v zemi původu.
28. Soud s ohledem na uvedené připouští, že posouzení bezpečnostní situace v zemi ze strany žalovaného nebylo provedeno s dostatečnou pečlivostí s ohledem na prezentované místo jejího posledního bydliště ve vlasti, které bylo ve městě Kumba. Soud považuje závěry žalovaného, pokud jde o toto posouzení, za neurčité a nepřesné.
29. Skutečnost, že v zemi probíhá vnitrostátní konflikt, popisuje mj. Informace OAMP ze dne 22. 6. 2022 ohledně stavu v zemi v červnu 2022, která konkrétně uvádí, že se země v dané době neúčastnila žádného mezinárodního vojenského konfliktu. Ohledně vnitřních konfliktů je zmíněno, že v Kamerunu působí zejména na severu země a při hranici s Nigérií dvě nigerijské teroristické skupiny (Boko Haram a Islámský stát v Západní Africe), které provedly od roku 2015 desítky sebevražedných bombových útoků. Dále zpráva uvádí, že v anglofonních regionech rovněž působili ozbrojení separatisté, kteří prováděli smrtící útoky a únosy kamerunských bezpečnostních sil a státních zaměstnanců.
30. Součástí materiálů, ze kterých žalovaný vycházel je dále Informace OAMP ze dne 26. 4. 2022 Anglofonní krize, která uvádí, že za začátek anglofonní krize lze označit stávky a demonstrace proti diskriminaci anglicky hovořící menšiny, tj. asi 20 % obyvatel, kdy k tomuto začalo docházet ve dvou anglofonních regionech Severozápad a Jihozápad od listopadu 2016, a to nejdříve v kontextu soudnictví a školství. K eskalaci došlo na podzim roku 2017, kdy separatisticky orientované křídlo demonstrujících symbolicky vyhlásilo nezávislý stát Ambazonie. Při následném zásahu proti dosud pokojným demonstracím kamerunské ozbrojené složky usmrtily asi 20 protestujících a začaly se v anglofonních oblastech dopouštět náhodných útoků a ničení majetku místních. Mezi opozicí v důsledku

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

tohoto přístupu posílily ozbrojené milice a skupiny. Vláda se pokusila kontrolovat vůdce povstání, v prosinci 2017 vyhasila separatistům válku. Následovaly vojenské operace, kdy bylo zaznamenáno násilí na minimálně 150 osobách. Konflikt se však naopak zesílil. Zprávou je dokumentováno, že vládní síly se dopouštěly při bojových operacích násilí na civilistech včetně mučení, nelidského zacházení, apod. a ničení majetku – vypalování vesnic. Ve druhé polovině roku 2018 se konflikt rozšířil i mimo anglofonní oblasti do přilehlých frankofonních regionů. V letech 2019 a 2020 krize pokračovala. Byl svolán pokus o tzv. dialog, ale neúspěšně. V anglofonních regionech docházelo v letech 2019 a 2020 k bojům ve formě menších střetů s řádově jednotkami mrtvých, prakticky denně. Situaci zhoršila pandemie onemocnění covid-19. V letech 2021 a 2022 bylo dle zprávy možné sledovat snížení mediálního zájmu o konflikt, který ale pokračoval na obdobné bázi, tj. dochází prakticky denně k incidentům menšího rozsahu. Násilných činů proti civilistům se dopouští vládní jednotky i separatisté. V lednu 2022 byl při návštěvě města Bamenda v anglofonní části země zavražděn opoziční senátor. V důsledku konfliktu již měly zemřít více než 4 tisíce osob, 700 tisíc mělo být vysídleno, 700 tisíc žáků nemělo přístup ke vzdělání. V lednu 2021 kamerunská vláda jednoznačně odmítla výzvu tradičních vůdců k ukončení bojů a vyjednávání se separatisty. Nelze vyloučit další eskalaci konfliktu. Problematická se jeví i orientace kamerunského režimu k Rusku.

31. Žalovaný ve svém odůvodnění zmínil, že je mu známo, že ve dvou anglofonních regionech probíhá několikaletý konflikt mezi kamerunskou vládou a organizovanými skupinami, které požadují zvýšení počtu anglicky hovořících osob ve státní správě, soudnictví či školství, dále mezi ozbrojenými separatistickými skupinami, které požadují osamostatnění regionu včetně vyhlášení nezávislé Ambazónie. Minimálně od roku 2017 probíhá jednání s kamerunskou vládou a z dostupných zpráv je podle žalovaného zjevné, že konflikt je lokalizován do dvou nejmenších anglofonních regionů s mírným přesahem do sousedních frankofonních, avšak především bez výraznějších dopadů do dalších regionů, natož do města Kumba, odkud žalobkyně pochází a kde stále bez zjevných obtíží žije její rodina.
32. Z uvedeného je zjevné, že žalovaný nikterak nepopřel existenci problémů v zemi v souvislosti s tamní tzv. anglofonní krizí, které také správně s ohledem na obstarané zprávy lokalizoval do anglofonních regionů s mírným přesahem do regionů okolních. Žalovaný rovněž správně uvedl, že žalobkyně a její rodina pocházejí z města Kumba, ve kterém žalobkyně před svým odjezdem naposledy pobývala.
33. Na základě informací, jež jsou součástí správního spisu, však soud musí uvést, že město Kumba se nachází v Kamerunu v regionu Jihozápad, jak bylo prezentováno i žalobkyní k její žádosti. Tento region je přitom právě jedním ze dvou anglofonních regionů zmiňovaných žalovaným, kterých se konflikt v zemi přímo dotýká. Žalovaný tak na jednu stranu konflikt situoval do anglofonních regionů (s přesahem do sousedních), nicméně současně konstatoval, že žalobkyně ve vlasti pobývala ve městě Kumba, kde stále žije i její rodina, avšak pominul, že dané město se nachází právě v postiženém regionu. Žalovaný naopak výslovně nesprávně uvedl, že žalobkyně měla potvrdit, že ona ani rodina z takových regionů nepochází, což ale neodpovídá obsahu spisu. Pokud žalovaný dále ohledně lokalizace konfliktu uvedl, že tento je *především bez výraznějších dopadů do dalších regionů, natož do města Kumba, odkud žalobkyně pochází a kde stále bez zjevných obtíží žije její rodina*, protirečí sám sobě, neboť město Kumba se nachází v anglofonním regionu Jihozápad, tedy právě v oblasti, která byla žalovaným vyhodnocena jako problematická

s ohledem na tamní konflikt. Závěr žalovaného o tom, že do města Kumba konflikt nezasahuje, neodpovídá obsahu obstaraných zpráv.

34. Nad rámec uvedeného soud pro úplnost poukazuje na internetové stránky žalovaného, na kterých prezentuje žalovaný své stanovisko dané oblasti, ve kterém uvádí, že: „MZV ČR v souvislosti s teroristickými útoky doporučuje vyhnout se cestám do severního Kamerunu (na sever od Garoua) a do příhraničních oblastí sousedících na západě s Nigérií a na východě s Čadem. V souvislosti se zhoršenou bezpečnostní situací v anglofonních, separatistických, oblastech země (severozápad a jihozápad – Limbe, Kumba, Bamenda, Buea), kde dochází k ozbrojeným útokům na vládní ozbrojené složky a představitele veřejné moci a bezpečnostní riziko existuje i pro případné cestovatele, se doporučuje obezřetnost.“ (https://www.mzv.cz/jnp/cz/cestujeme/aktualni_doporuceni_a_varovani/kamerun_aktualni_doporuceni_na_cesty_1.html). Není tedy pochyb o tom, že města Kumba se daný konflikt nepochybně týká.
35. S ohledem na tento závěr žalovaného lze mít za to, že žalovaný patrně neprovedl dostatečná zjištění ohledně toho, kde se v Kamerunu nachází příslušné město nebo provedl své zjištění chybně. Žalovaný zároveň v dalším odstavci svého odůvodnění označil žalobkyni za osobu, která hovoří anglicky, tj. jak sám uvedl, jazykem skupin z anglofonních regionů. Žalovaný tak žalobkyni sám označil za anglicky hovořící osobu, ale ani to jej nenavedlo k tomu, aby ověřil, že město Kumba se nachází právě v anglofonním regionu. V tomto ohledu tak soud musí konstatovat pochybení žalovaného vyplývající z jeho nedostatečné pozornosti ohledně zkoumání poměrů v bydlišti žalobkyně ve vlasti, a to přesto, že žalovaný zjevně věděl, že žalobkyně je anglicky hovořící.
36. I přes uvedené pochybení žalovaného má však soud za to, že dané pochybení nezakládá nepřezkoumatelnost ani nezákonnost rozhodnutí, kdy ve shodě s žalovaným soud považuje ve věci za podstatné, že z žádných tvrzení žalobkyně nevyplývá, že by se měl uvedený konflikt v zemi žalobkyně přímo dotýkat.
37. V této souvislosti lze uvést rozsudek ze dne 13. 10. 2022, č. j. 9 Azs 144/2022 – 38, ve kterém Nejvyšší správní soud poukázal na nezbytnost existence dostatečné míry individualizace hrozby, když uvedl, že: „Nejvyšší správní soud ve vztahu k ozbrojeným konfliktům již dříve judikoval, že v případě tzv. totálního konfliktu brozí vážná újma ve smyslu § 14a odst. 2 zákona v zásadě každému žadateli přicházejícímu z postižené země či regionu; v případě konfliktu nemajícího tento charakter se musí prokázat dostatečná míra individualizace hrozby (rozsudek NSS ze dne 13. 3. 2009, č. j. 5 Azs 28/2008-86, č. 1840/2009 Sb. NSS; obdobně rozsudek SDEU ze dne 17. 2. 2009, věc C-465/07 Elgafaji, bod 39).“
38. K tomu soud dále uvádí, že žalobkyně, jak soud již uvedl, výrazněji zpochybnila bezpečnost v zemi původu až v podané žalobě, kdy při pohovoru toliko uvedla, že dle jejích známých je v zemi nejistá bezpečnostní situace, nic podrobnějšího ale nezmínila a z jejích tvrzení nevyplývalo, že by cítila jakékoli ohrožení v souvislosti s posledním místem pobytu ve vlasti. Toto dokládá i fakt, že při pohovoru rovněž sdělila, že v roce 2017 za rodinou opakovaně cestovala. Důvodem, proč již rodinu znovu nenavštívila, byl nedostatek prostředků, nikoli problémy ve vlasti. Problémy se státními orgány žalobkyně vyloučila. Svá tvrzení nijak blíže nerozvedla ani při seznámení s podklady, kdy se odkazovala výhradně na dlouhodobost pobytu a nemožnost v ČR vykonávat příslušnou profesi. Žalobkyně až v žalobě opakovaně akcentovala nedobrou situaci v zemi a fakt, že se při návratu obává ohrožení zdraví či života. Nic takového však dříve neuváděla a ani

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

v žalobě tato tvrzení žalobkyně nijak nekonkretizovala. Poukázala pouze na informace na webových stránkách žalovaného o tom, že město Kumba se nachází v dotčené oblasti. Z ničeho však neplyne, že by žalobkyně byla jakkoli do krize v zemi aktivně zapojena.

39. Co se týče možnosti návratu do místa posledního bydliště ve vlasti, tj. města Kumba, pak soud uvádí, že k tomu žalobkyně při pohovoru mj. uvedla, že v Kumbě žili v době pohovoru její rodiče a sourozenci. Uvedla, že dle ní tam žijí celkem dobře, pouze se nemohli vrátit do rodné vesnice, která byla zničena při bojích před třemi či čtyřmi lety. Z tohoto tvrzení tedy bez dalšího nevyplývá, že by se žalobkyně obávala bez dalšího o svou bezpečnost v daném místě. Je pravdou, že žalobkyně na jinou otázku odpověděla, že se obává nejisté bezpečnostní situace v Kamerunu, avšak toto též nijak nevztáhla k městu Kumba. Soud ještě k výpovědi žalobkyně podotýká, že lze mít pochybnosti o důvěryhodnosti tvrzení žalobkyně, jestliže z rozhodnutí o její první žádosti, které je součástí spisového materiálu, plyne, že žalobkyně v tomto prvním řízení sdělila, že ve vlasti nikoho nemá, zatímco nyní zmínila, že ve vlasti žijí její rodiče a sourozenci. Přestože žalovanému, který si rozporu povšiml, sdělila, že se muselo jednat o nějakou chybu, nepůsobí takové vysvětlení příliš důvěryhodně.
40. S ohledem na krizi v zemi a fakt, že je žalobkyně anglicky hovořící, se žalovaný zabýval tím, zda by žalobkyně mohla mít potíže při návratu do země v této souvislosti, k čemuž mj. uvedl, že s ohledem na další materiály žalobkyni v zemi problémy hrozit nebudou, nelze pouze vyloučit, že jí bude věnována zvýšená pozornost na hranicích. Takový závěr je v souladu s obsahem zprávy CEDOCA ze dne 16. 5. 2022. Zpráva zmiňuje, že problémy lze očekávat u osob zapojených do krize v zemi, což žalobkyně není. Tato zpráva nicméně rovněž uvádí, že anglicky hovořícím členům diaspory může ze strany úřadů při návratu do země hrozit stíhání. Každý anglicky hovořící člen diaspory je podezříván ze separatismu a je mu věnována zvýšená pozornost. Bylo zjištěno, že pokud se anglicky hovořící osoba vrací do země poté, co byla z jakéhokoli důvodu ze zahraničí repatriována nebo vyhoštěna, hrozí jí postihy nebo dokonce vězení. Zpráva MZV ČR z dubna 2022, č. j. 109773/2022 zmiňuje, že neúspěšný žadatel o mezinárodní ochranu se po návratu bez problémů zařadí do běžného života kamerunské společnosti a vede život jako před vycestováním. Nedochází k postihu za to, že osoby žádaly v zahraničí o mezinárodní ochranu.
41. Soud považuje ve věci za relevantní také závěr žalovaného o tom, že se žalobkyně může vrátit i na jiné místo ve vlasti. I pokud by se tedy žalobkyně skutečně měly jakékoli potíže v souvislosti s konfliktem v příslušném anglofonním regionu týkat, může využít možnosti vnitřního přesídlení a navrátit se do některého z regionů, které jsou konfliktem nedotčeny. Žalovaný v rámci svého odůvodnění uvedl, že žalobkyně se může eventuálně navrátit do kterékoli jiné než její původní domovské oblasti s tím, že v takové jiné části nebude čelit problémům na úrovni ohrožení života nebo lidské důstojnosti, jak dle žalovaného potvrzuje zpráva MZV ČR z dubna 2022, č. j. 109773/2022. Ta výslovně uvádí, že pokud se dotyčný neúspěšný žadatel vrací do oblasti bez konfliktu, anglofonní krize nemá na bezpečný návrat vliv. Přestože odůvodnění žalovaného mohlo být v tomto ohledu podrobnější, i ve stávající podobě ob stojí vzhledem k tomu, že žalobkyně neuvedla nic, co by jakkoli naznačovalo, že by právě ona měla mít ve vlasti problémy související s tamní krizí. Jako anglicky hovořící osoba by dle žalovaného mohla žalobkyně mít toliko potíže na hranicích, kde by jí mohla být věnována větší pozornost.
42. Co se týče posouzení toho, zda by vycestováním žalobkyně mohlo dojít k porušení mezinárodních závazků ČR, pak v tomto soud pochybení žalovaného neshledal.

Žalobkyně mj. sdělila, že v průběhu jejího pobytu v ČR, který trvá od roku 2006, zde navázala tři partnerské vztahy, z toho v případě prvního uzavřela manželství. V rámci pohovoru mj. sdělila, že se současným partnerem sdílí do značné míry společnou domácnost, nicméně také uvedla, že partnera viděla naposledy před dvěma měsíci, než odjel do Brazílie. Po návratu byl v karanténě. K tomu soud poznamenává, že aniž by jakkoli zpochybňoval trvalost partnerského vztahu žalobkyně, je z uvedené zjevné, že se žalobkyně dokáže vypořádat i s odloučením od partnera v řádu měsíců. Žalobkyně neprokázala, že by nemohla své rodinné vazby realizovat v zemi původu. Bude tedy na ní, aby svůj rodinný život přizpůsobila dané situaci podle svého uvážení. Přestože tato situace žalobkyně nepochybně není lehká a učinit příslušné rozhodnutí taktéž nemusí být snadné, je třeba uvést, že bylo na žalobkyni, aby si pro svůj pobyt v ČR zařídila příslušné pobytové oprávnění, přičemž pokud jím nedisponovala, musela počítat s tím, že bude muset zřejmě v budoucnu vycestovat. Pokud se tedy žalobkyně rozhodla přesto v ČR navázat další partnerský vztah, musí nutně nést s tím spojené následky. Bude na žalobkyni, zda bude chtít setrvat se svým partnerem a ten bude ochoten s ní vycestovat, či zda bude s partnerem v kontaktu skrze prostředky dálkové komunikace obdobně, jako je za současné situace udržuje kontakt s dalšími členy své rodiny. Z hlediska rodinných vazeb soud ještě dodává, že z tvrzení žalobkyně nevyplývá, jak správně konstatoval žalovaný, že by byla jakkoli na partnerovi závislá, či on byl závislý na ní a stejně tak nebylo ani zjištěno, že by se žalobkyně měla v ČR starat o jakoukoli jinou osobu. Žalobkyně rovněž sdělila, že je bezdětná. Žalovaný tak dospěl k adekvátnímu závěru, že v případě žalobkyně nedojde jejím vycestováním k porušení mezinárodních závazků ČR.

43. Ani další skutečnosti uváděné žalobkyní nemohou na závěrech žalovaného nic změnit. Integrace do zdejší společnosti, výkon práce, placení daní či nepáchání protiprávní činnosti, jsou v tomto ohledu bez dalšího bez relevantního významu, stejně jako dlouhodobost pobytu, pokud se nejedná o pobyt oprávněný. Z opakovaných sdělení žalobkyně je zřejmé její rozhořčení z toho, že nebylo vyhověno její pobytové žádosti přes její řádný život, výkon práce a placení daní, nicméně tyto skutečnosti nelze řešit cestou žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Fakt, že zde žalobkyni bylo umožněno pracovat jako zdravotní sestra pouze v době pandemie, nemůže taktéž nic na uvedeném měnit, lze pouze dodat, že pokud bude chtít žalobkyně na území ČR pracovat, pak je třeba, aby si zajistila pro příslušnou činnost potřebná oprávnění.
44. Žalovaný se zabýval rodinnou, sociální a ekonomickou situací žalobkyně dále v rámci hodnocení možnosti udělení azylu dle § 14 zákona o azylu. K tomu uvedl, že bylo přihlédnuto i k věku a zdravotnímu stavu žalobkyně. Žalobkyně není nezletilá ani se o žádnou nezletilou osobu nestará. Vztah žalobkyně není dle žalovaného důvodem zvláštního zřetele hodným. Nejedná se o manželský svazek, žalobkyně s partnerem žije částečně ve společné domácnosti, nejde o trvalé soužití, nepečují o nezletilou osobu či jinak závislou osobu. Soud k uvedenému konstatuje, že pochybení žalovaného v tomto posouzení nenalezl. Na uvedeném nemůže nic změnit ani dlouhodobý pobyt žalobkyně na území ČR. Míra integrace v ČR není v případě posouzení důvodů pro mezinárodní ochrany relevantní.
45. Soud na základě závěrů posudkové komise neshledal žádnou z námitek důvodnou a žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

46. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci samé úspěch, proto jí náhrada nákladů řízení nenáleží a žalované žádné náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Pokud svým významem kasační stížnost podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost (§ 104a odst. 1 s. ř. s.).

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 20.10. 2023

Mgr. Kamil Tojner v. r.
soudce

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.